

по изслужване и пенсии по заслуги. Къмъ първата категория се отнасятъ пенсиятъ на духовнитѣ, военнитѣ и гражданскитѣ държавни служители, а къмъ втората — на заслужилитѣ народу дѣйци, държавни мъже, борци съ оржие въ рѣзка за свободата на отечеството и дѣйствително учени, поети и писатели.

Споредъ смисъла на конституцията, трѣбвало би и двѣтъ тия категории пенсии да бждатъ въ тяжестъ на държавното съкровище. Но нашето законодателство, въ тоя случай рѣководенето отъ чуждото, гдѣто тоя въпросъ е много старъ и разрѣшенъ твърдѣ разумно, за да облегчи тяжестъта на данѣкоплатцитѣ, е създадо особни фондове, наречени *пенсионни*, образувани отъ удържки върху заплатитѣ на държавнитѣ служители, отъ които се изплащатъ и пенсиятъ на ония, които по старостъ или други законни причини сж били принудени да напускатъ службитѣ си. Това правило, обаче, не е запазено еднакво въ всичкитѣ пенсионни закони. Така $\frac{2}{3}$ отъ пенсиятъ на свещеницитѣ се заплаща отъ епархиалнитѣ приходи, $\frac{1}{3}$ на военнитѣ — отъ държавното съкровище, а само пенсиятъ на държавнитѣ чиновници и учителитѣ се изплащатъ изцяло отъ собственния тѣхенъ фондъ. Та не само това, но тоя фондъ се дори оцетява, като въ негова тяжестъ се причисляватъ и нѣкои отъ пенсиятъ на заслужилитѣ, когато най-елементарната етика диктува да остане въ тежоба на оногова, за когото послѣднитѣ сж пожертвували здравето или живота, или пъкъ сж му заслужили съ особни нѣкакви дѣя-